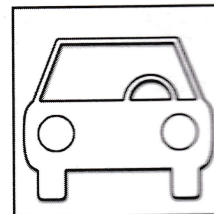

Příběh pátý:

Jak koza Róza navštívila kozu Lízu

Že se o víkendu pojedje na výlet, bylo rozhodnuto u páteční večere. Koza Róza právě umyla a utřela nádobí a když je uložila do poličky, obrátila se na manžela:

„Ty, táto, odlož prosím na chvílku noviny, něco mě napadlo.“

Kozel Arnošt odložil „Kozí novinky“ a otočil se k Róze.

„Už jsme dlouho nebyli u naší Lízinky,“ začala koza. „Naše vnoučata rostou jako z vody, mám strach, aby jim nebyly malé ty proužkované kalhoty, co jsem jim koupila.“

„Taky se mi po nich už stýská,“ řekl kozel.

„Tak vidíš, tatínku. Dopoledne tedy umyj auto a po obědě můžeme vyrazit.“

„Jenže já mám zítra fotbal,“ zarazil se tatínek.

„Tak si přivstaneš. Hlásili, že zítra bude teplo a bez mráčků.“

Kozel Arnošt něco zabručel, pokýval hlavou a opět se dal do čtení. Koza Róza to považovala za souhlas a vyšla ven s konvičkou zalít květiny za okny. Zbytek večera strávila u televize a její manžel luštil křížovky a sudoku.

V sobotu bylo opravdu krásné počasí, slunce hřálo, auto se blýskalo a koza dovářela oběd. Dívala se při tom často z okna, jestli se už vrací kozel z fotbalu domů. Kuchyní voněla bramboračka a v předsíni stál košík zeleninových dobrot a balík s dárky. Jenže kozel nikde. Vtom zazvonil telefon.

„Maminko, nelekej se, ale poranil jsem si koleno. Dali mi ho do sádry a už mě veze sanitka domů,“ bylo slyšet z telefonu.

„No, tatínku, hlavně že jsi naživu,“ vzdychla koza a prostřela k obědu.

A tak se stalo, že koza Róza ještě odpoledne upekla manželovi zelný závin, přemístila svá zavazadla do velkého batohu a vydala se na nádraží. Vlak s ní zamířil do města, kde bydlela její dcera Líza s manželem Hynkem a dvěma synky, Mojmírem a Kazimírem.

Kozel Hynek už na babičku čekal na nádraží s autem, pěkně ji přivítal a za chvíli se již všichni objímali a radovali ze setkání. Strávili spolu příjemný večer u mrkvového dortu a akátového vína, kozlíci ani trochu nezlobili a